

[Hanne Reintoft.]

Det er klart og bevist ved talrige ulykkelige handlinger, at der er kriminelle i vores hjemmевærn, og man kan undre sig over, hvem der med logiske argumenter såvel politisk som menneskeligt skulle have noget imod at få rettet op på det.

Jeg kan forstå, at det kan hidse nogen op, at man vil afskaffe hjemmевærnet. Jeg så det meget gerne skrinlagt og skal meget gerne stemme for hr. Morten Langes dagsorden. Jeg kan også forstå, at andre har en anden opfattelse. Men at nogen kan ønske, at et værn med en status som hjemmевærnet har kriminelle i sine rækker, forstår jeg simpelt hen ikke, og jeg har intet hørt, der kunne bibringe mig denne noget absurde opfattelse.

Hjemmевærnet har desværre udviklet sig skæbnsvangert på nogle punkter. Det har i hvert fald udviklet sig bort fra sin påståede idé, og det har udviklet både misbrug af organisation og våben. Det er måske ikke så meget, synes forsvarsministeren, at der har været så og så mange mordere. Det har dog nok været temmelig alvorligt for dem, det gik ud over, og deres pårørende. Det kan forsvarsministeren vel trods alt ikke benægte i sin utrolige kynisme over for dem, der er blevet slået ihjel.

Hjemmевærnets formål er defineret i lov nr. 168 af maj 1961, i lov nr. 173 af maj 1962 og lov nr. 336 af juni 1969. Dets formål defineres som værende en del af vort militære forsvar, beregnet på at deltage i løsningen af de opgaver, der påhviler værnene, normalt inden for eller i umiddelbar nærhed af hjemstavn.

Allerede i 1948 advarede mit partis daværende repræsentanter her i tinget mod korpsets opbygning, idet man ikke på baggrund af erfaringerne fra modstandskampen sikrede den virkelige forbundethed med det arbejdende folk. I 1952 begyndte man at integrere forskellige politideler i korpset, og vi advarede også da meget kraftigt. I dag ved vi, at politiet udgør en stor del af det samlede hjemmевærn, og at andre hjemmевærnsgrupper arbejder direkte sammen med politiet. At til- og afgang er stor, kan man jo se, hvis der har været $\frac{1}{4}$ million mennesker, nu er der vel 60.000.

Det ville måske kaste lys over sagen, hvis forsvarsministeren kunne oplyse, hvor

mange deciderede politigrupper hjemmевærnet arbejder med nu.

I de følgende år begyndte den uheldige rekruttering at vise sig på forskellige måder; og medlemmer af socialistisk folkeparti har såvel i 1961 som i 1962 rejst krav, som jeg gør nu, om, at der kommer kontrol med våbnene, og stillet forslag om, at de uden for tjenestetiden opbevarede under kontrol, fordi man allerede dengang havde haft et par ulykkelige sager med våbenmisbrug.

Jeg har i mine bemærkninger til forslaget til folketingsbeslutning redegjort for en række ulykkelige udslag af den forkerte personalepolitik, der efterhånden præger hjemmевærnets virksomhed i alt for høj grad, også til skade — og deri er jeg enig med ministeren — for dem, der mener, de gør et godt stykke arbejde i hjemmевærnet.

Siden august 1968 har der været 8 døds-ofre og flere sårede efter brug af hjemmевærnsvåben. Hvert år begås snesevis af væbnede røverier på samme måde. Den største afsløring af hjemmевærnets tiltrækningsevne på kriminelle elementer fik offentligheden vel i maj 1969, da 5 såkaldte „vilde engle“ blev tvunget til at melde sig ud af hjemmевærnet på grund af deres voldshandlinger over for demonstrationerne mod en krigsforherligende film. Det fremgik klart, at disse engle var inde i et etableret samarbejde med både politi og hjemmевærn. Senere nøjedes de ikke med cykkelkædeslagsmål, men overfaldt også uskyldige fremmedarbejdere. For deres handlinger i Brøndbyvester og Gildhøjgaard fik disse 9 engle i alt $5\frac{1}{2}$ års fængselsstraf, og dommene lød på vold af særlig farlig karakter, hærværk, krænkelser af husfreden og overfald. Disse personer blev tvunget til at træde ud af hjemmевærnet, men vil ministeren da modsætte sig, at man undersøger, om der er flere af samme kaliber? Var det dog ikke en undersøgelse værd, når der sker kriminalitet af denne art inden for hjemmевærnets rækker? Hvad kan man have imod at få dem ud?

I 1969 blev det forbudt unge under 21 år at have våben hjemme, men det viste sig at være utilstrækkeligt. Der må et generelt forbud til, før vi kan færdes frit og sende vores børn frit i skole. Jeg må dels henvise til de uhyggelige eksempler på mord, som jeg har anført i mine bemærkninger, dels